

In de marechaussee kazerne aan de Enschedesestraat in Hengelo was in 1938 een kleinze zender geïnstalleerd, die het bericht van de inval van de Duitse troepen moest doorseinen naar het Hoofdkwartier van de grondtroepen in Apeldoorn. De code was 'Storm uit het Noorden'.

In de eerste dagen van mei 1940 arriveerden Duitse troepen in de nabijheid van de Nederlandse grens, zoals bij Bentheim en Coesveld. De Duitsers hadden drie legers gevormd voor de inval in Nederland, te weten: één voor de verovering van Noord Nederland; één met dezelfde opdracht voor het midden van ons land en een derde groep voor het zuidelijk deel van Nederland.

De groep Noord was samengesteld uit manschappen van de Leibstandarte Adolf Hitler. De opdracht was bij De Lutte ons land binnen te vallen en dan via Oldenzaal door te stoten naar Deventer. Ten noorden van de lijn Nordhorn-Mariënborg-Vecht-Zwarte Water moest de 1e cavaleriedivisie - onder bevel van generaal majoor Kurt Feldt- gaan opereren.

Deze cavaleristen hadden reeds meegedaan aan de verovering van Polen. De divisie telde 4 ruiterregimenten van elk circa 2000 man. Het was een zogenaamd Oost-Pruisisch regiment, maar na de Poolse veldtocht waren er ook soldaten uit het Rheinland aan toegevoegd. De reiterbrigaden waren reeds medio februari in het Duitse grensgebied gelegd.

De 1e afdeling van de brigade moest bij Hardenberg over de grens gaan, terwijl de 2e afdeling eenzelfde opdracht kreeg dit bij Kloosterhaar/Bruinehaar te doen. In de nacht van 9 op 10 mei vertrokken de cavaleristen uit de omgeving van Uelsen en Itterbeck naar de grens bij de Venebrugge en de Striepe.

Op de Striepe stonden drie boerderijen. Eén ervan werd bewoond door de familie Klinge, de tweede door de familie Veenaas en de derde door

de familie Geerink. Deze drie gezinnen hadden ook noabers (buren) die in Nederland woonden. Alleen de familie Veenaas waren Rijksduiters en de andere twee families hadden de Nederlandse nationaliteit en hoefden daarom niet in militaire dienst.

Tegen middernacht hadden de Duitsers hun doel -de Striepe- bereikt, maar ze maakten zoveel lawaai met hun wagens en commando's dat dit zelfs in Bruinehaar en Langeveen hoorbaar was en de bewoners zich afvroegen wat er op de Striepe wel te doen was. En natuurlijk werd het ook gehoord door de Nederlandse grenswachters, die daardoor extra attent werden op een mogelijke inval.

Toen ik enige jaren later op de Dooze 'grensarbeider' was, hebben Martin en Herman Klinge mij het verhaal van die nacht verteld. Van slapen kwam er die nacht door de bewoners van de Striepe en omgeving niet veel terecht. Het was een heldere nacht, zonder mistbanken. Mogelijk wat kouder dan normaal, maar vooral 'het was droog', het regende niet. Een ideale nacht voor een legermacht om zijn kleinere 'buurman' te overvallen.

Eén van de Duitse legercommandanten had tegen opa Klinge gezegd, dat hij niet vreemd moest opkijken als de volgende morgen zijn boerderij stuk geschoten zou worden. Maar zij zouden alles doen om dat te verhinderen. Mede door deze uitlatingen bleven de Klinge's de hele nacht wakker. De cavaleristen lieten hun paarden drinken uit de eeuwenoude 'zoepkoele' (drinkwaterput) midden op de Striepe en die kuil was binnen een half uur leeg. Dat was nog nooit eerder voorgekomen.

De soldaten dronken nogal duchtig 'schnaps', dat kwam mogelijk doordat Klinge nog (als vanouds) een zogenaamde 'Wirtschaft' had, een café dus en er was wel jenever in voorraad.

Martin Klinge Jr. was gewend om iedere nacht om ca 4.00 uur zijn paarden te voeren en om ca. 6.00 uur de melk rit naar de melkfabriek te beginnen. Die morgen kwam er van melk rijden niets.

Tegen twee uur 's-nachts kregen de cavaleristen al bevel zich gereed te maken en na drie uur begon het al licht te worden. Als eerste startte een peloton zwaar bewapende wielrijders. Ze reden over de oude Strieperdijk, richting grenspaal 99. Het 'drielandenpunt' waar Duitsland, Twente en Salland aan elkaar grenzen. Vandaar reden ze naar de verharde weg Langeveen-Kloosterhaar. Ze kwamen langs geen enkel huis en niemand was er op de weg. Daardoor konden ze ongezien hun gang gaan.

Op de verharde weg aangekomen gingen er zes van hen linksaf richting Langeveen, vervolgens via het heide pad tegenover Ormel naar het Bruinehaarse kerkhof. Daar moesten ze wachten op de cavaleristen om zo nodig de Nederlandse grensbewakers bij de 'handwijzer' onschadelijk te maken.

De overige wielrijders reden over de Groenedijk naar Kloosterhaar. Deze hadden de opdracht de grensbewakers daar uit te schakelen en de brug bij Potgieter onbeschadigd in handen te krijgen, zodat de cavaleristen ongehinderd verder konden.

Die hadden nog een lange weg te gaan. Uiteindelijk moesten ze de afsluitdijk bereiken. Daar zijn ze wel aangekomen, maar de soldaten in de daar geplaatste kazematten hebben hun aanvallen steeds kunnen afslaan.

Pas nadat het Nederlandse leger de wapens had neergelegd, dus na het bombardement van Rotterdam, konden de Duitsers over de Afsluitdijk naar Noord Holland trekken.